

Дощі минулись — і нема.
Сніги іще не впали.
Отак — ні осінь, ні зима,
Згрібаєм листя, палим.

А дим гірчить, снується дим,
Вкриває сад імлюю.
І щось навек спливає з ним,
Як листя за водою.

А що слова? Аби ж слова
Уміли передати!..
Вітрисько, буйна голова,
Навчи не сумувати.

Сміється вітер. Що йому!
Гуляй собі, та й тільки!
А жінка в сивому диму
Стоїть як пізня квітка —

І зрідка, ніби крадькома,
В люстерко заглядає...
Дощі минулись — і нема,
І молодість минає.